

Марина Михаськова

Хмельницька гуманітарно-педагогічна академія

ORCID ID 0000-0003-1248-3903

DOI 10.24139/2312-5993/2022.06/085-094

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ НАВИЧОК СПІЛКУВАННЯ ВИКЛАДАЧІВ МУЗИЧНИХ КОЛЕДЖІВ

У статті аналізується зміст та специфіка навичок спілкування викладачів музичних коледжів в процесі професійної діяльності, розглядаються можливі показники успішності спілкування фахівців музичного профілю. Автором статті здійснено спробу системно-структурного аналізу комунікативної діяльності, узагальнено результативні показники навичок спілкування, здійснено систематизацію необхідних умінь відповідно до освітніх компонентів викладачів музичних коледжів. Результатом стає діалог і взаємодія учасників освітнього процесу. Подальшого дослідження потребує питання впровадження дієвих механізмів корекції дій та вчинків у процесі професійного спілкування викладачів, які забезпечать у майбутньому розвиток педагогічної майстерності (виконавської, лекторської, педагогічної) фахівців музичних коледжів.

Ключові слова: комунікативна діяльність, навички спілкування викладачів, викладачі музичних коледжів.

Постановка проблеми. Одним із напрямів освітньої політики держави в останні роки стало формування якісної модернізованої системи професійної мистецької (музичної) освіти. Закономірною і обов'язковою умовою успішної реалізації цієї діяльності виступає забезпечення якісної підготовки викладачів музичних коледжів. Ці зміни спрямовані на якісне покращання освітнього процесу і відображаються в змісті мистецької освіти, в удосконаленні системи викладання, складових музичного навчання, музично-проектних технологій, методичних розробок, модернізації матеріально-технічної бази закладів мистецької (музичної) освіти.

Оскільки діяльність викладачів музичних коледжів має педагогічне спрямування, виникає потреба вирішення низки фахових проблем: професійне самовизначення митців; побудова шляхів забезпечення якості підготовки в умовах ринкової економіки; створення моделей мистецької діяльності здобувачів освіти, проектування культурних основ мистецького навчання; виявлення змістових основ оновлення освіти й розробка нового формату впровадження, визначення організаційно-структурних чинників модернізації навчально-виховного процесу мистецьких дисциплін; впровадження інтеграційних процесів у систему мистецького навчання; розробка ефективних методик активізації музично-пізнавальної діяльності в єдності сприймання, оцінювання і

творчості; обґрунтування варіативних підходів до мистецької підготовки в навчальних закладах професійного спрямування; дослідження навичок спілкування учнівської молоді та майбутніх фахівців у галузі мистецтва; вивчення теорії та методики впровадження герменевтичних засад мистецького навчання (Падалка, 2008, с. 266; Падалка, 2011, с. 44). Зокрема, навички професійного спілкування дозволяють викладачам музичних коледжів здійснювати всі необхідні функції професійної діяльності і вирішувати низку означених проблем, тому нашу увагу привернули саме вони.

Аналіз актуальних досліджень. Висвітлення і аналіз основних питань мистецької освіти зустрічаємо у працях Г. Ніколаї, О. Олексюк, Г. Падалки, О. Рудницької, В. Черкасова та ін.. Вивченню складових комунікативної діяльності майбутніх фахівців мистецького профілю присвячені праці М. Васильєвої, Л. Головатой, М. Каган, В. Орлова, О. Отич. Однак дослідження цих та інших учених не спрямовані на розкриття специфічних рис навичок професійного спілкування фахівців музичного коледжу.

Мета статті. Метою статті є розкриття змісту та специфіки навичок спілкування викладачів музичних коледжів в процесі професійної діяльності, обґрунтування показників успішності спілкування фахівців музичного профілю.

Виклад основного матеріалу дослідження. Модернізація системи музичної освіти України зумовлена реформуванням структури, змісту і форм організації мистецької галузі. Визначається, що фундаментом музичної освіти, виступає забезпечення всебічного вивчення об'єкта, цілісності і глибини здійснення різних видів музичної діяльності, самоорганізація людини із хаотичних мистецьких дій у впорядковані, спрямування і вмотивованість діяльності та вчинків відповідно до національної культури, усвідомлення своїх професійних можливостей та суб'єктивно-типологічних характеристик, розкриття специфічних якостей музиканта, проєкція професійної дії, оптимізацію діяльності за допомогою технічних засобів, формування компетентностей, спрямованих на урахування специфіки професійної діяльності, усвідомлення себе як фахівця мистецького профілю, передбачення перспектив та розробка практичної моделі досвіду музичної діяльності, залучення ефективних мистецьких технологій у навчальний процес, прогнозування результатів формування виконавської майстерності, аналіз продуктивності сучасних мистецьких ідей й виділення перспективних проєктів, чинників (Михаськова, 2020, с. 104).

Характерними рисами традиційної професійної музичної підготовки є застосування музично-теоретичних, культурно-історичних знань із музичного мистецтва у фаховій виконавській, музикознавчій та педагогічній діяльності. Це досягається у навчально-методичній, концертно-виконавській, музично-просвітницькій, дослідницько-пошуковій діяльності в процесі засвоєння предметів професійного циклу (Михаськова, 2020, с. 154). Цей процес передбачає використання елементів спілкування та діалогічної взаємодії в процесі роботи викладачів музичного коледжу.

Ці складники входять до комунікативного компоненту формування професійного досвіду музичної діяльності (Михаськова, 2020, с. 224). Вони передбачають здатність до комунікативної і спільної діяльності, яка надає фахівцям можливість слухати партнерів під час спілкування і позитивно до них ставитися, уміти говорити, дискутувати, аргументувати власну думку, взаємодіяти та співпрацювати з учасниками процесу. Внутрішнім елементом компонента виступає взаємодія, зовнішніми складниками є спілкування і діалог суб'єктів комунікації.

Комунікативність передбачає здатність людини до діалогового спілкування (Рудницька, 2002, с. 57), легкість та адекватність встановлення контакту із співрозмовником, вміння слідкувати за його реакцією, самому адекватно реагувати на неї, отримувати задоволення від спілкування (Сущность и структура, с. 2). М. Васильєва (Васильєва, 1997) виділяє такі комунікативні уміння: уміння планувати спілкування; визначати стратегію поведінки; входити (виходити) в ситуацію; орієнтуватися в ситуації; орієнтуватися в комунікантах; враховувати індивідуальні й вікові особливості комунікантів; вибирати засоби комунікації для певної ситуації; застосовувати вербальні (невербальні) засоби комунікації; використовувати паралінгвістичну систему знаків у комунікативній ситуації (голос, тональність, діапазон); використовувати екстралінгвістичну систему знаків (темп мови, логічний наголос, паузи); слухати співрозмовника; використовувати особистісний простір («просторові зони») у спілкуванні; орієнтуватися в нестандартних ситуаціях; діяти в конфліктних ситуаціях.

Основу комунікативного компонента складають досвід спілкування, мовний і руховий, ігровий і сенсорний досвід. Так, музично-комунікативний досвід, на думку Є. Назайкінського, це – розрізнення різноманітних ситуацій спілкування, у яких дитина стикається з музикою, зіставляє її характер й мову з життєвим контекстом. Мовний досвід спрямовує інтонацію і структурно-

синтаксичний досвід на слухання музики і спів. Моторно-динамічний досвід – це зовнішні практичні дії (підспівування мелодій, показ рукою, рухи та ігри під музику) (Ростовський, 2011, с. 252-253).

Специфічними видами спілкування, на думку науковців, є «діалог з митцем, діалог з образом твору, діалог культур, діалог особистісних смислів у системі «учень–учень» або «вчитель–учні», внутрішній діалог (інтеріоризована дискусія)» (Масол, Гайдамака, Белкіна, 2006, с. 93). Діяльність музиканта-педагога, диригента, керівника ансамблю, режисера музичного театру, музикознавця-лектора передбачає специфічну комунікативну діяльність, яка, на думку А. Маліновської, передбачає високу художньо-етичну налаштованість у спілкуванні, глибоку внутрішню потребу «говорити з людьми» мовою мистецтва, артистизм. У цій комунікативній діяльності розрізняють три різновиди: творчу, організаційно-творчу, виробничо-організаційну (Малиновская, 1979, с. 33).

Цей процес передбачає щільну взаємодію суб'єктів спілкування, як форми взаємозв'язку між явищами, суть якої полягає в зворотному діянні одного предмета чи явища на інше (Ростовський, 2011, с. 585). У такій взаємодії ми розглядаємо спілкування учасників музичного процесу один з одним.

Педагогічну взаємодію розглядають також у процесі роботи творчих колективів (хорового, оркестрового, ансамблевого) А. Козир та В. Федоришин та зазначають, що «взаємодія – це дія, взаємний вплив, зв'язок та погодження дій, отже, вона одночасно виступає як сторона спілкування та як форма діяльності» (Козир, Федоришин, 2012, с. 92).

Водночас процес взаємодії в наукових джерелах розглядається разом із поняттями «спілкування» та «комунікація». Науковці слушно зауважують, що ці визначення не можуть існувати один без одного, оскільки у спілкуванні суб'єкти обмінюються інформацією. Слід уточнити, що спілкування є однією з форм комунікації. Спілкування викладача і здобувача вищої освіти забезпечує вирішення спільних комунікативних задач, пов'язаних із реалізацією основних навчальних, виховних цілей професійної підготовки. Викладач, прогнозуючи зміст предмета, повинен передбачати можливість використання навчального матеріалу в обговоренні, суперечках, бути джерелом спілкування і взаємодії. Це допоможе досягти взаєморозуміння учасників освітнього процесу в тематично спрямованому спілкуванні (Михаськова, 2020, с. 226).

Л. Масол дає визначення «спілкуванню», як форми «діяльності, психічного контакту, що здійснюється між людьми як рівноправними

Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології, 2022, № 6 (120)
партнерами і виявляється в обміні інформацією, взаємовпливі, взаєморозумінні» (Масол, Гайдамака, Белкіна, 2006, с. 91). Вчена поділяє характеристики спілкування на комунікативне (пов'язана з засвоєнням змісту освіти), інтерактивне (пов'язана зі змінами характеру спільної діяльності), перцептивне (як опосередкованого розуміння) та поділяє їх за видами: вербальне (мова); невербальне (візуально-оптичні (міміка, жест, погляди, пантоміма); акустичне (темп мовлення, висота, гучність, паузи, дихання тощо); тактильно-кінетичне (дотики, рукостискання) (Козир, Федоришин, 2012, с. 137).

Різновидом спілкування в процесі роботи викладача і виконавця є діалог, який розуміється як «не просто розмова, бесіда, а, насамперед, ланцюжок взаємозалежних вербальних і невербальних дій-спілкувань між педагогом і учнями на основі партнерських відносин, обміну особистісними духовними цінностями» (Масол, Гайдамака, Белкіна, 2006, с. 93). За класифікацією діалог поділяють на вербальний, візуальний, кінетичний, діяльнісний, паралінгвістичний та інші.

Форми педагогічного спілкування (діалогічного) є засобом формування комунікативних аспектів роботи викладача музичного коледжу. Тому нам цікаве визначення саме діалогу як поліфонічної взаємодії, де специфічні дії викладача, який будує освітній процес на партнерських стосунках (відкритість, довіра, повага, симпатія тощо), створюють умови для реалізації музикантів. Діалогове спілкування, за визначенням О. Рудницької, «розуміється не тільки як передача інформації, в якій зворотного зв'язку може і не бути, а як складний багатогранний процес, що охоплює взаємодію суб'єктів, обмін інформацією між ними, виникнення і ствердження близької для обох учасників позиції, вираження ставлення один до одного, взаємовплив та взаємне розуміння» (Рудницька, 2002, с. 54).

Діалогічне спілкування, за визначенням Н. Тимошенко (Тимошенко, 1990, с. 145), включає педагога-музиканта (партнера музичної діяльності, що передає інформацію) – музичний твір – здобувача вищої освіти (особу, що приймає інформацію).

Звертаємо увагу, що у виконавській діяльності майбутніх бакалаврів музичного мистецтва одним із виявів комунікативної діяльності є виконавська інтерпретація музичного твору, яка, на думку О. Хлебнікової (Хлебнікова, 1998, с. 2), відтворює «рівень відповідності реального звучання інтерпретаційному задуму і свідчить про наявність виконавської майстерності, виконавської надійності та артистизму».

Зупинимось на висвітленні необхідних навичках спілкування викладачів музичних коледжів у відповідності до освітніх компонентів професійної підготовки. Зокрема, під час сольного виконавства, оркестрової та ансамблевої гри, репетиційної роботи та концертних виступів, педагогам-музикантам потрібно вербально створювати та реалізовувати власні художні концепції, пояснювати особливості володіння техніками, прийомами та виконавськими методиками, здійснювати інтерпретації художнього образу у музикознавчій, виконавській, педагогічній діяльності (Михаськова, 2020, с. 140).

Предмети професійного спрямування допомагають розкривати (Михаськова, 2020, с. 150) основні теоретичні та практичні сфери музики, його внутрішню природу; взаємозв'язки елементів теоретичних та практичних знань музичного мистецтва; володіти науково-аналітичним апаратом та «оперувати професійною термінологією в сфері фахової діяльності виконавця / викладача; застосовувати базові знання провідних музично-теоретичних систем та концепцій, історичних та культурологічних процесів розвитку музичного мистецтва в музикознавчій, виконавській, педагогічній діяльності» (Стандарт, 2019, с. 7).

У виконавській діяльності викладачі музичного коледжу пояснюють як виконувати інструментальну (вокальну) партію сольо, в оркестрі та ансамблі, в процесі репетицій та на концертах; інтерпретувати музичні твори відповідно до мистецьких стилів різних епох, володіти різними виконавськими та педагогічними техніками та прийомами; інтегрувати професійні знання та навички і використовувати їх у процесі творчої діяльності із створення, інтерпретації, аранжування, перекладу музики, звукорежисерської практики обробки звуку, мультимедійних презентацій, відеокліпів тощо (Михаськова, 2020, с. 154).

Якісний розвиток диригентських умінь, постановка диригентського апарату і підготовка його до практичної діяльності, стимулювання розвитку співацької культури в кращих вітчизняних традиціях відбувається на заняттях із «Хорового диригування», «Хорового класу», «Постановки голосу (вокал)» та «Хорознавства». Викладачі музичних коледжів вчать критично аналізувати свій спів, слідкують за чистотою інтонації та якістю співу, застосовують цей досвід у співацькій діяльності, під час інтерпретації вокальних творів. Бакалаври музичного мистецтва за допомогою викладачів оволодівають навичками управління голосом на основі засвоєння знань з теорії і практики хорознавства, комплексу диригентсько-

Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології, 2022, № 6 (120)
хорових умінь роботи з колективами різних типів (однорідними, мішаними, дитячими) (Михаськова, 2020, с. 155).

Викладачі з предметів музично-теоретичної підготовки («Сольфеджіо», «Елементарна теорія музики», «Гармонія», «Аналіз музичних творів», «Історія зарубіжної музики», «Історія української музики», «Поліфонія» тощо) вчать змістовно, образно та логічно доводити свою думку, забезпечують засвоєння знань з гармонії, розвиток умінь підбору на слух музичного супроводу, акомпанементу та імпровізації, читання нот з листа, транспонування музичних творів, різних форм гомофонної та поліфонічної фактури, жанрів музичного фольклору, історичних умов їхнього виникнення (Михаськова, 2020, с. 155). На практиці реалізувати ці знання допоможуть сучасні медійні технології, навички роботи з технічними засобами навчання, уміння створювати бази даних і використовувати інтернет-ресурси.

Навички спілкування засвоюються під час вивчення освітніх компонентів диригентської практики. Викладачі допомагають аналізувати та вивчати хорову партитуру, співати партії, проспівувати окремі голоси за допомогою внутрішнього слуху, записувати ноти, сольфеджувати мелодію та акорди за вертикаллю, мелодичні та гармонічні фрагменти й їх елементи. В умовах аудиторної роботи педагоги-музиканти допомагають здійснювати аналіз хорової партитури з точки зору визначення ідейно-художньої концепції твору, форми, ладо-тонального плану, особливостей мелодичної та гармонічної мови, метро-ритму, стилю композитора, літературного тексту, вокально-хорової специфіки. У цьому їм допомагають знання і вміння, отримані на заняттях із «Сольфеджіо», «Гармонії», «Елементарної теорії музики», «Аналізу музичних форм», «Історії зарубіжної музики» та «Історії української музики».

Засвоєння освітнього компоненту «Аналіз музичних творів» передбачає здійснення цілісного аналізу періоду, одночастинної, простої двох-, трьох-, трьох-п'ятичастинної форми, характеристики типових та індивідуальних рис форми кожного твору, історично-стильових особливостей структури, тонально-гармонічного та тематичного розвитку, а також форми.

Вміння спілкування потрібні викладачам «Історії зарубіжної музики» та «Історії української музики» («Історія музики», «Музична література») оскільки вони повинні визначати тенденції функціонування та розвитку музичної культури, нові підходи у творчості провідних композиторів до музичної мови, оркестровки, формотворення, полістилістики.

Висновки та перспективи подальших наукових розвідок. Отже, на нашу думку, результативним продуктом комунікативного компоненту викладача музичного коледжу виступає *активізація спілкування на основі спільної взаємодії учасників музичної діяльності* (Михаськова, 2020, с. 227). Ознаками зовнішніх виявів є вміння спілкуватися з питань музичного мистецтва та вільне оперування професійно-мовленнєвою культурою, швидкий темп мови та якість відтворення виконавської інтерпретації музичного твору. Внутрішнє наповнення цього процесу передбачає встановлення контакту із співрозмовником, отримання задоволення від спілкування, налагодження довіри під час комунікації.

Показниками успішності спілкування є:

– взаємна довіра в спілкуванні із здобувачами вищої освіти на основі спільної взаємодії;

– вільне оперування професійною та мистецькою термінологією в музичній діяльності;

– легкість та адекватність установаження контакту зі співрозмовником для розв'язання професійних ситуацій (Михаськова, 2020, с. 228).

Низький рівень навичок спілкування викладачів музичного коледжу виявляється у потребі коригування комунікативних умінь на основі спільної взаємодії учасників музичної діяльності, відчуттям складності зі встановленням контакту в навчальному процесі. Середній рівень характеризується достатнім рівнем застосування професійної та мистецької термінології, відчутті складності у встановленні контакту зі співрозмовником, але наявним бажанням спілкуватися й вивчати музичне мистецтво. Достатній рівень виявляється у взаємній довірі в спілкуванні, вільному оперуванні професійною і мистецькою термінологією, вільним встановленням контакту із співрозмовником у професійних ситуаціях, схожих із відомими, та вмінні залагоджувати конфлікти у знайомих ситуаціях та за взірцем. Високий рівень навичок спілкування викладачів музичного коледжу характеризується високою мірою взаємної довіри в спілкуванні, вільним оперуванням професійною і мистецькою термінологією, легкістю встановлення контакту зі співрозмовником у професійних ситуаціях та вмінням ліквідувати конфлікти (Михаськова, 2020, с.234-237).

Результатом формування комунікативного компонента викладачів музичного коледжу стає діалог і взаємодія, забарвлена позитивними емоційно-естетичними переживаннями, захопленням художньою діяльністю, емпатійними почуттями, з домінуванням

Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології, 2022, № 6 (120)
відчуття успіху в музичній діяльності. Подальшого дослідження потребує питання впровадження дієвих механізмів корекції дій та вчинків у процесі професійного спілкування викладачів, які забезпечать у майбутньому розвиток педагогічної майстерності (виконавської, лекторської, педагогічної) фахівців музичних коледжів.

ЛІТЕРАТУРА

- Васильєва, М. П. (1997). *Формування комунікативних умінь як компонента педагогічної культури майбутнього вчителя* (автореф. дис.... канд. пед. наук: 13.00.01). Харків. (Vasylieva, M.P. (1997). *Formation of communicative skills as a component of pedagogical culture of the future teacher* (PhD thesis). Kharkiv).
- Козир, А. В., Федоришин, В. І. (2012). *Вступ до акмеології мистецької освіти*. Київ: Вид-во НПУ ун-т імені М.П. Драгоманова. (Kozyr, A. V., Fedoryshyn, V. I. (2012). *Introduction to acmeology of art education*. Kyiv: Publishing house of M.P. Drahomanov National Pedagogical University).
- Масол, Л. М., Гайдамака, О. В., Белкіна, Е. В. та ін. (2006). *Методика навчання мистецтва у початковій школі*. Харків: Веста: Видавництво «Ранок». (Masol, L.M., Haidamaka, O. V., Bielkina, E. V. et al. (2006). *Methods of teaching art in primary school*. Kharkiv: Vesta: Ranok Publishing House.)
- Михаськова, М. А. (2020). *Система формування професійного досвіду музично-педагогічної діяльності майбутніх учителів музичного мистецтва* (дис. ... доктора пед. наук: 13.00.04) Хмельницький (Mykhaskova, M. A. (2020) *System of professional experience formation of music-pedagogical activity of the future teachers of music art* (DSc thesis) Khmelnytskyi.
- Падалка, Г. М. (2008). *Педагогіка мистецтва (Теорія і методика викладання мистецьких дисциплін)*. Київ: Освіта України. (Padalka, H. M. (2008). *Art pedagogy (Theory and teaching methods of art disciplines)*. Kyiv: Education of Ukraine)
- Падалка, Г. М. (2011). *Музична освіта в Україні: концептуальні аспекти. Теорія та методика мистецької освіти. Наукова школа Г. М. Падалки*. А. В. Козир (ред.). (с. 44). Київ: НПУ імені М.П. Драгоманова. (Padalka, H. M. (2011). *Music education in Ukraine: conceptual aspects. Theory and methods of art education. H. M. Padalka Scientific School. A. V. Kozyr (ed.).* (pp. 44). Kyiv: M. P. Drahomanov National Pedagogical University).
- Рудницька, О. П. (2002). *Педагогіка: загальна та мистецька*. Київ: ІППО. (Rudnytska, O. P. (2002). *Pedagogy: general and artistic*. Kyiv: IPPO)
- Стандарт вищої освіти України першого (бакалаврського) рівня вищої освіти, галузі знань – 02 Культура, спеціальності – 025 Музичне мистецтво*. Розробники: Соколовський Ю. А., Турнєєв С. П., Тимченко-Бихун І. А., Ринденко О. В., Мартинюк Т. В., Медведик Ю. Є., Остапенко Л. В., Хіль О. М., Щепакін В. М.. Київ: Міністерство освіти і науки України, 2019. 17 с. URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/vishcha-osvita/zatverdzeni%20standarty/2019/05/28/025-muzichne-mistetstvo-bakalavr.pdf> (*Standard of higher education of Ukraine of the first (bachelor) level of higher education, fields of knowledge - 02 Culture, specialties - 025 Musical art*. Developers: Yu. A. Sokolovskiy, S. P. Turnieiev, I. A. Tymchenko-Bukhun, O. V. Ryndenko, T. V. Martyniuk, Yu. Ye. Medvedyk, L. V. Ostapenko, O. M. Khil., V. M. Shchepakin. Kyiv: Ministry of Education and Science of Ukraine, 2019. 17 p. Retrieved from: [93](https://mon.gov.ua/storage/app/media/vishcha-</p></div><div data-bbox=)

osvita/zatverdzeni%20standarty/2019/05/28/025-muzichne-mistetstvo-bakalavr.pdf).

Сущность и структура педагогической деятельности. *Основы педагогики высшей школы*, 1-2. Режим доступа: https://buklib.net/books/36644/?sphrase_id=225929. (The essence and structure of pedagogical activity. *Basics of high school pedagogy*, 1-2. Retrieved from: https://buklib.net/books/36644/?sphrase_id=225929).

Тимошенко, Н. П. (1990). Взаємодія загально-педагогічних та музично-педагогічних вмінь в діяльності педагога-музиканта. *Українське музикознавство*, 24, 142-155. (Tymoshenko, N. P. (1990). Interaction of general-pedagogical and musical-pedagogical skills in the activity of a teacher-musician. *Ukrainian musicology*, 24, 142-155).

SUMMARY

Mykhaskova Maryna. Peculiarities of Formation of Communication Skills of Music College Teachers.

The article analyzes the content and specificity of communication skills of music college teachers in the process of professional activity, considers possible indicators of communication success of specialists of music profile. The author of the article attempted to make a system-structural analysis of the communicative activity of teachers of music colleges, summarized the effective indicators of communication skills, systematized the necessary skills according to educational components. The analysis of the necessary components proposed by the actor is the result of pedagogical observation, the conducted review of the documentation of art education institutions. The effective product of the communicative component of music college teachers is proposed to determine the activation of communication based on the joint interaction of the participants of musical activities. Indicators of the success of communication are mutual trust in communication with students of higher education institutions based on joint interaction; free use of professional and artistic terminology in musical activities; ease and adequacy of establishing contact with the interlocutor to resolve professional situations. The author of the article suggests considering its following features: the ability to communicate on matters of musical art and free operation of professional speech culture, fast pace of speech and quality of reproduction of the performance interpretation of a musical work; establishing contact with the interlocutor, getting pleasure from communication, establishing trust during communication. The result of the formation of the communicative component of music college teachers is a dialogue and interaction, coloured by positive emotional and aesthetic experiences, enthusiasm for artistic activity, empathetic feelings, with a sense of success in musical activity dominating. The issue of implementing effective mechanisms for correcting actions and conduct in the process of professional communication of teachers, which will ensure the future development of pedagogical skills (performing, lecturing, pedagogical) of music college specialists, requires further research.